

[Per Hækkerup.]

sesværdig udtalelse af en statsminister, og man må nægtelig spørge sig selv, hvorfor regeringen, hvorfor statsministeren vælger at fremsætte den næstbedste løsning.

I sin særlige udtalelse eller redegørelse sagde statsministeren — jeg citerer; det står i Folketingstidende 1967-68, 2. samling, sp. 554:

„Der er en betydelig sammenhæng mellem disse tre hovedproblemer, og regeringen fremhævede stærkt, at den bedste løsning af de øjeblikkelige alvorlige problemer ville vi opnå, hvis en dæmpning af stigningen i priser, avancer og omkostninger kom til at indtage en dominerende plads i den økonomiske politik.“

Og statsministeren sagde lidt senere i samme tale:

„I den givne økonomiske situation findes der intet middel, der i samme grad som en opbremsning af lønudviklingen ville kunne have en gavnlig virkning på alle områder af det økonomiske liv.“

Det er jo en klar og tydelig erkendelse af, hvad statsministeren mener er den bedste løsning, og det, man da må spørge sig selv om, er: hvorfor kommer statsministeren og regeringen så med den næstbedste?

Ja, mon ikke den enkle forklaring er den, at det gør man, fordi den bedste løsning blev forkastet den 15. december i fjor? Det er en sen erkendelse, regeringspartierne og statsministeren kommer til, men det er — og det fremgår tydeligt af det, jeg her har citeret af statsministerens udtalelse — den erkendelse, man er kommet til. Når man ikke foreslog den løsning nu, hænger det vel også sammen med, at regeringen har truffet den beslutning ikke at ville foreslå den. Statsministeren siger videre i sin redegørelse:

„Man har endvidere bebrejdet regeringen, at den ikke fremsatte helt konkrete forslag, som arbejdsmarkedets parter kunne tage stilling til. Regeringen har netop ikke ønsket at binde parterne til et ganske bestemt og konkret forhandlingsgrundlag, som kunne have medført en uønsket begrænsning af forhandlingsmulighederne.“

Det er altså en ganske bestemt vilje hos regeringen, der har ført til, at man ikke har

foreslået det, man selv erkender er den rigtige og den bedste løsning.

Og hvorfor ville regeringen så ikke foreslå det, der var den rigtige løsning? Ja, jeg tror, forklaringen er den, at der foreligger en indbyrdes uenighed i regeringen om, hvilken politik man skal vælge i denne situation. Vi erindrere det konservative folkepartis holdning, da vi drøftede den økonomiske politik i december måned, og vi ved, at det konservative folkeparti bandt sig overordentlig kraftigt til ikke at medvirke til indgreb over for de indgåede overenskomster, medens der tilsyneladende hos venstre, og i hvert fald hos de radikale, var en større beredvillighed hertil. Jeg må altså vurdere det derhen, at dette ejendommelige forsøg — hvis man kan kalde det sådan — som regeringen kaldte sit udspil til den bedste løsning, er blevet en blanding af det, de konservative tillod, og det, de radikale ønskede, og at man derfor havnede i den ejendommelige situation, at regeringen står med en så vaklende og usikker politik.

Jeg kan naturligvis i forbifarten kun respektere, at der er så megen anstændighedsfølelse, at man i hvert fald ikke foreslog det, man forkastede den 15. december 1967. Men jeg tror også, at det for vurderingen af, hvorfor regeringen valgte den næstbedste løsning og ikke den bedste, spiller ind, at selv om man måske godt ønskede visse indgreb over for lønmodtagerorganisationerne, visse indgreb af indkomstpoltisk karakter, så var man ikke parat til at acceptere den sociale balance, som lå i den tidligere regerings forslag, og som man stemte imod den 15. december.

Jeg kan ikke nægte, at regeringens fremgangsmåde efterlader det indtryk, at regeringen behøvede dette ejendommelige forhandlingsoplæg til erhvervsorganisationerne og arbejdsmarkedets parter for at vinde tid, for at kunne tilsløre den uenighed, der findes mellem regeringspartierne, og — som hr. J. O. Krag understregede det — for at lægge ansvaret over på lønmodtagernes organisationer og især Landsorganisationen. Det er ganske karakteristisk, når man læser det svar igennem, som Landsorganisationen har givet på statsministerens opfordring til forhandlinger, at af dette fremgår tydeligt, at forudsætningerne for, at LO kunne indlade sig på sådanne realitetsdrøftelser,